

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 77.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366591264/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

er ikke at lide paa, Maria, og jeg undrer mig over, at du ikke tænker finere og har meer Agtelse for sand Kjærlighed og Troskab, til at en saadan Mands Opmærksomhed og Hengivenhedsyttringer kan være dig behagelige.»

«Det har jeg sagt mig selv Altsammen, kjære Søster, – svarede Maria og saae paa sin Ravnne – men saasnart jeg seer ham, eller hører ham tale, forglemmer jeg Alt, hvad man kan have imod ham. Efter hvad han igaar yttrede, har hans første korte Ægteskab nok heller ikke været Andet, end en ulykkelig Plan af hans salig Fader, som havde sit Huses Genopreisning ved en riig Forbindelse kjærere, end sin Søns Lyksalighed. At han har bragt sin gamle Fader et saadant Offer gjør jo hans sønlige Hjerter Ære, og den lidet Priis, han sætter paa sin dyrekjorte Velstand, er Bevis nok paa, at ingen egenlyttig Bihensigt nogensinde kunde have Indflydelse paa hans Valg, naar han engang blev virkelig forelsket.»

«Han vidste dog, at du var riig, før han kom her, og han har klogelig gjort din Curators Bekjendtskab førend han saae dig og lod sig indføre her i Huset.»

«Fy, Søster, det er ikke smukt tænkt af dig; vil du saaledes udlægge enhver Tilfældighed ilde, saa kan det fortreffeligste Menneske blive en Forbryder i dine Øine.»

«Jeg troer ikke ilde om Nogen, kjære Maria, men lov mig kun, ikke at give Herr Hind noget Løfte, førend min Mand er kommet hjem, og du kan raadføre dig med ham i saa vigtig en Anledning.»

«Deri kan jeg kun raadføre mig med Gud og mit eget Hjerter,» svarede Maria. Og der blev ikke talt mere derom den Dag.

«Hvorledes befinder min skønne Myndling sig? – spurgte Curatoren en Dag – jeg finder Dem ikke saa oprømt som sædvanlig, og De bekymrer Dem saa lidet om deres Velfærd, at De lader disse hoist vigtige Papirer ligge der paa Bordet som Krøllepapir.»

Maria blev Curatoren Svaret skyldig. Hun sad med Taarer i Øjnene ved sit Strikketoi, og tænkte paa, at hun i flere Dage ikke havde seet Herr Hind, og at han efter Curatorens Sigende nu vüde reise imorgen.

Fruen undskyldte hendes Adspredthed med en lidet Upasselighed, og bad Maria gjenne Papirerne paa Bordet. «Det er min Mand's Beviser for din Mødrenearv – sagde hun – med Renterne maa du give

mig Opsættelse, til han kommer hjem; du kjender jo min Forfatning og jeg haaber Herr Curatoren har Interderimode.»

«Presserer ikke, presserer ikke – sagde Curatoren – mellem Slægt og Venner regnes det ikke saa nøie.»

Fruen ledte na Samtalen uformærket, men med Hensigt, paa Herr Hind og hans saa hurtig bestemte Afreise, og Maria blev oprærksom.

«I Sandhed en besynderlig Mand denne Herr Hind, en besynderlig Mand – sagde Curatoren og tog sig en Priis – jeg veed ikke om jeg maa opvarte – en Sværmer, min naadige Frue, en Grillenfænger; men en sjelden Charakter, et nobelt Gemyt. Jeg er blevet hans fortroligste Ven, maa De vide, og Alt, hvad der ligger ham paa Hjertet, betroer han mig.»

«Men dog ikke, før at sige det igjen?» – spurgte Fruen.

«Bevares, min naadige Frue, bevares! hvad man betroet mig ligger i et Arkiv» –

«Som et heelt Collegium har Nogle til, ikke sandt? men hvad Sværmerisk finder de ved Herr Hind? at han har valgt Dem til sin Ven og Fortrolige er dog vel ikke Sværmerie?»

«Jeg beder om Forladelse, min naadige Frue, selv den er noget Sværmerisk, noget Pathetisk, eller hvad man skal kalde det, noget Sentimentalisk, som man kun kan tilgive en forelsket Person» . . .

«Da veed jeg dog, han er ikke forelsket i Herr Curatoren» – afbrød Fruen ham og lod.

«De forstaaer mig ikke, min naadige Frue, ligesom Poeter og gale Mennesker udøse deres Hjerter for Træerne og Dyrene, saaledes . . .

«Saaledes Herr Hind for Dem vil De dog ikke sige?»

«Saa omtrent har han sagt mig selv; forstaaer sig, uden derfor at sætte mig i Klasse med de Utmælende; men som sagt – gelden Charakter, nobelt Gemyt, men Sværmer og Grillenfænger af første Skuffe, i den Post kan jeg ikke forsvare ham. Skulde De troe, at uagtet han aldrig før i sit Liv har været forelsket, og aldrig engang har omfavnet sin første Ægtefælle, som han af lutter Pligt havde ægtet – skulde De troe, at han alligevel staaer mangengang op af sin varme Seng midt om Natten og løber Panden imod Døren af Anger over, at han ikke har været kjærlig nok imod hende, og at han endogsaa gjør sig Samvittighed over at ægte nogen Anden.»